

— d) *F. af, sönder, i tu, i sär, i stycken, i bitar, i tusen stycken. o. s. v.*, brista, springa af, sönder, &c. — e) *F. upp, f. i luften*, krevera, sprängas med knall. *Linieskeppet Kristian VIII flog i luften.* — f) *F. upp*, öppnas eller fara upp med häftighet, springa upp. *Dörren flog upp.* — g) (fam. o. pop.) Se *Fälas, Flänga.*

FLYGANDE, n. 4. Handlingen eller händelsen, då någon eller något flyger (se *Flyga*, alla bem., utom 3, c, d o. f.). Äfven säges *F. i luften*, kreverande, sprängning. I fråga om fåglar och i vissa figurliga bem. brukas vanligtvis *Flygt*, utom i uttrycket: *I ett f.*, utan afbrott i flykten, genom att flyga på en gång, utan uppehåll. I dagligt tal säges nästan adverbialt: *I f.*, i ett ögonblick, i största hast, t. ex.: *Laga, att det der blir uträddadt i f.* (Syn. Se *Fort.*) — *Part. pres.* (af *Flyga*) Som flyger. Brukas nästan adjektivt i vissa uttryck, såsom: *F. fana, klädning, hår, rykte*, fladdrande fana, &c. *F. storm*, ganska häftig. *F. gikt*, som flyttar sig ganska hastigt, i ett ögonblick, ifrån en kroppsdels till en annan. *F. värk*, se *Flygvärk.*

FLYGANDE HUNDEN, m. def. Slägte af de Vingade Däggdjuren, stor som en katt; på Ostindiska öarna. Har 2 alnars vida vingar. *Pteropus edulis.*

FLYGARE, m. 5. Se *Flygfisk.*

FLYGBLAD, n. 5. Liten tryckt uppsats, för tillfället utgifven, i ändamål att skyndsamt underätta allmänheten om viktiga nyheter. Kallas *Flygskrift*, när det är af större omfång.

FLYGBRAND, m. 3. pl. — *bränder.* Brand, som vid en eldsvåda af stormen föres långt bort genom luften.

FLYGBRYGGA, f. 1. Flottbrygga på två eller tre prämar, som i hast kan läggas eller borttagas.

FLYGBÅT, m. 2. Se *Proa.*

FLYGDRAKE, m. 2. pl. — *drakar.* Se *Drake, 4.*

FLYGEKORRE, fly'gékårre, m. 2. pl. — *or-rar.* Se *Flygande Ekorren*, under *Ekorre.*

FLYGEL, fly'gl, m. 2. pl. *flyglar.* (t. *Flügel*, egentl. vinge) 1) a) Hvardera ändan af en truppelinie. — b) Sidodel af en i slagordning uppställd armé eller flotta. *Högra, venstra f-n af en armé, af en slagordning, af en flotta.* Jfr. *Center, 2.* — 2) a) Mindre sidobyggnad, som formerar vinkel emot en hufvudbyggnad. Äfv. *Flygelbyggnad.* — b) Benämning på de begge sidor af en hufvudbyggnad, som, en vid vardera ändan, utgå i rät vinkel derifrån. — 3) (fortif.) Benämning på de långa sidorna af ett horn- och kronverk, som bestyckas af hufvud- eller utanverket. — 4) Hvarje af de rörliga halvorna på en dubbelörr. Äfv. *Dörrflygel.* — 5) Hvardera ändan af drefvet vid en skalljagt. — 6) Se *Flygelfortepiano.*

FLYGELADJUTANT, fly'gl-addjutánt, m. 5. Adjutant vid en arméflygel, vanligtvis stabsofficer och anställd hos arméens öfverbefälhafvare. Jfr. *Adjutant, 1.*

FLYGELBYGGNAD, f. 5. Se *Flygel, 2, a.*

FLYGELD, m. 2. 1) Eldslåga, hvilken liksom löskycker sig och afsöndrad flyger ut ifrån en stor brand. — 2) Eld, som fladdrar i luften utöfver marken, t. ex. Irrbloss.

FLYGELDÖRR, f. 2. 1) Örr med flyglar (se *Flygel, 4.*) Det franska *Porte à deux battants.* — 2) Hvardera af dessa flyglar.

FLYGELFORTEPIANO, fly'gl-fårrtepiáno, n. 5. pl. — *pianer.* Det största slaget af fortepianer,

så kalladt af sin vingformiga skapnad; har tre strängar för hvarje ton och större resonansbotten, således vida starkare klang, än det vanliga fortepiano. Kallas äfv. *Flygel.*

FLYGELMAN, m. 5. pl. — *mån.* Soldat, som står ytterst på flygeln af ett regemente, en bataljon, o. s. v.

FLYGELMANSKAP, n. 5. Det manskap, som har sin plats i hörnen af en bataljons fyrkant.

FLYGFISK, m. 2. (nat. hist.) 1) En art af fisksläktet *Knorrhane*, öfver en fot lång; bröstfenorna nästan lika långa som kroppen, så att fisken kan med dem flyga några hundra steg öfver vattenet. Finnes i de varmare luftstreckens haf. *Trigla volitans.* — 2) Benämning af fiskare på en 10—11 tum lång taggenig fisk, som finnes i Kattegat och Öresund. *Callionymus Lyra.*

FLYGFÄ, n. 4. Bevingad insekt.

FLYGFÄRDIG, a. 2. Säges om fågelungar, som hunnit så långt i sin växt, att de äro färdige att flyga ut ur boet.

FLYGFÖR, a. 2. 1) Som är i stånd att flyga. — 2) Se *Flygfärdig.*

FLYGHAFRE, m. sing. Se *Landhafre.*

FLYGHÅL, n. 5. Se *Fluster.*

FLYGKATT, c. 4. Ett djurslägte, med flyghud emellan framfötternas och bakfötternas tår, hvarmedelst de kunna kasta sig ifrån toppen af ett träd till de lägre grenarna på ett temligen långt derifrån stående annat. *Galeopithecus.*

FLYGMASKIN, fly'gmaschi'n, m. 5. Maskin, hvarmedelst man försöker att höja sig i luften och der efter behag förflytta sig, ungefär på samma sätt som fåglare.

FLYGMYRA, f. 4. Bevingad myra (i motsats till *Arbetsmyrorna*, som äro vinglösa).

FLYGSAND, m. sing. Se *Drifsand.*

FLYGSKRIFT, f. 5. Se *Flygblad.*

FLYGSPINDEL, m. 2. pl. — *spindlar.* Ett slägte af spindelarna, gråbrun, randig, nästan valsformig. *Tetragnatha extensa.*

FLYGT, f. 5. 1) Fåglars och några insekters rörelse, då de med tillhjälp af sina vingar genom luften förflytta sig ifrån ett ställe till ett annat. *Fåglarnes f. Ho kan följa örnen's f. i molnen? Skjuta en fågel i f-en*, medan den flyger; (fig. fam.) *skjuta i f-en*, helt plötsligt fånga, knipa. — 2) (fig.) Sträfvande till, sysselsättning med något högre än det vanliga, det vardagliga, det sinliga. *Tankens, snille's f. Hans snille tog sedan en högre f. Man finner i hans stil en högre f.* — Syn. *Lyftning.* [Flykt.]

FLYGTIG, a. 2. 1) Säges om de ämnen, hvilka, efter en viss erhållen grad af hetta, upplösas i ångor och förflyga (bör således icke stavas *Flyktig*). — 2) (fig.) a) Obeständig i tycken, böjelser. *En f. menniska.* — Syn. Se *Obeständig.* — b) Lösaktig, liderlig. *En f. qvinna.* — c) Böjd för flärd, fåfänga. *F. i sin klädsel.* — d) Som röjer, tillkännagifver, uttrycker obeständighet. *Ett f-t uppsförande. F-a böjelser, tycken. F. smak.* — e) (måll.) *F. teckning*, som endast med få drag anger hufvudsaken, så att en kännare deraf kan sluta sig till och föreställa sig det hela. *F-t utkast*, endast i få hufvuddrag utfördt. [Flyktig.]

FLYGTIGHET, f. 5. 1) Ett ämnes egenskap att vara flygtigt (bem. 1). *En vätskas f.* — 2) (fig.) a) Obeständighet i böjelser och tycken. — b) Lösaktighet, liderlighet. — c) Flärd, fåfänga. [Flykt —.]

FLYGVINGE, m. 2. pl. — *vingar.* (nat. hist.)